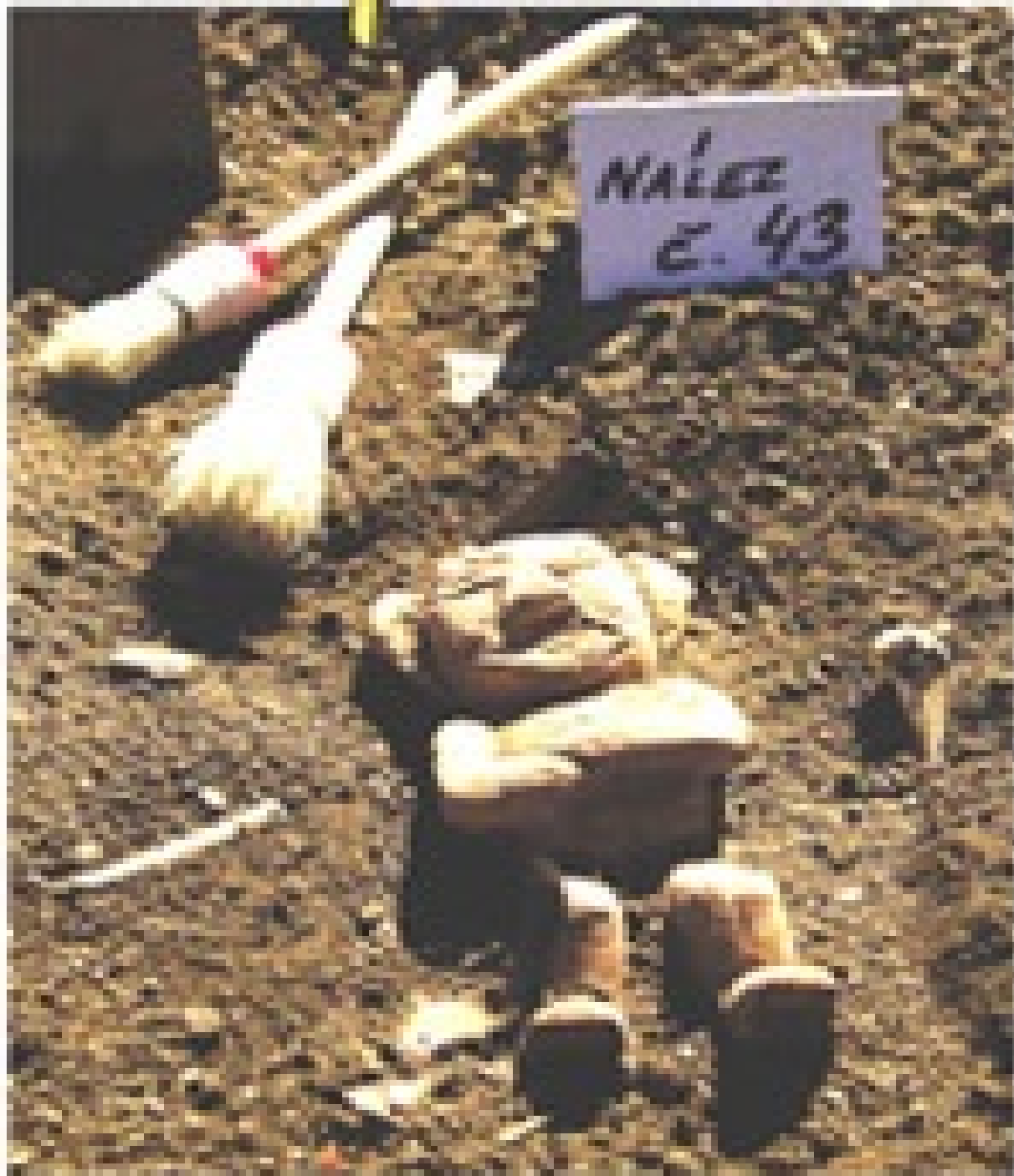

2017

Trapsavec

SBORNÍK TRAPSKÉ LITERÁRY SOUTĚŽI, 2017

NÁMLUVY

„Tak kde jsou s tím dřevem?“ rozčiloval se docent Pěnička, toho času chatař a nový majitel rekreační nemovitosti nedaleko Kytína, čekající na traktor a valník s materiálem na novou střechu. Bylo vedro a počasí hrozilo příchodem večerních bouřek, takže by rád měl co nejdřív chatu pod střechou. A taky ho iritoval pohled na tesařského mistra a jeho dva pomocníky, bezostyšně se povalující na sluníčku a za jeho peníze popíjející lahváče, co jim šoupla starostlivá paní docentová. K jeho klidu nepřispěl ani pohled na oba tesařské mladíky očima hltající postavu jeho dcery oděnou do minimalistických plaveček. Pan docent k tomu disciplinovaně popíjel pouze minerálku z petky na zahradním stolku.

„Klid, šéfíku!“ ozval se mistr, „to máme za chvíli hotový, než přivezou druhou fůru s latěma a krytinou, budeme mít krov a do večera to máte v suchu.“

„Jen, aby dorazila aspoň ta první,“ odušil docent Pěnička.

Naštěstí se v tom okamžiku ozval z nedaleké cesty klapot motoru podivného vozidla, evidentně produktu české vesnické šikovnosti a vynalézavosti, a vzápětí ten výtvar techniky zakotvil před chatou.

„Vytekl nám chladič,“ hlásil řidič, „drobátko jsme se zdrželi.“

Tesaře opustila lenivost a dali se do díla. Z korbičky vehiklu transportovali trámy krovu k chatě.

„Jen aby vám zase nevytekl, až pojedete podruhé,“ poznamenal docent.

„Nebojte se, vašnosto, teď už jsem připravenej,“ uklidnil ho řidič a na důkaz bouchnul do zahradního stolku petkou od minerálky, plnou husté kapaliny.

Tesaři dokončili vykládku a řidič popadl ze stolu petku, nastartoval plechovou obludu a odjel.

Od chaty se ozval třesk rozbitého okna, jak se řemeslníci dali do práce. Pan docent Pěnička si zhluboka povzdechl, otřel si pot z čela a zhluboka se napil minerálky na stole. Jakmile několikrát polknul, okamžitě věděl, že je průšvih. Tahle hustá a nasládlá tekutina rozhodně nebyla

minerálkou!

„Je naprosto úžasná,“ rozplýval se už asi pošestý toho rána Flint.

Už nám tím docela lezl na nervy. Byl zrovna čerstvě a těžce zamilovanej do Lindy Pěničkové, dcery nějakýho vědátora, co měl haciendu pod kopcem. Kempovali jsme zrovna na Mechu, takže to Flint měl za svou vyvolenou docela blízko. Dnes se měl jít ukázat rodičům, což způsobilo, že se choval jako vůl.

„Hele, Flinte! Neblbni a dej si rum na kuráž, celej se klepeš!“ navrhnul jsem mu.

„Blázníš. Ucítí ze mně alkohol a mám po lásce, oni jsou taková nóbl rodina,“ zhrozil se nápadník a vytahoval ze spacáku čerstvý triko.

„No a? Jsi přeci drsnej brdskej tramp, chlap jak se patří. Chceš si hrát na něco jinýho?“

„To sice jsem, ale jestli chci mezi ně zapadnout, musím se chovat na úrovni. Až potom jí můžu přivést na pravou víru.“

„No, abys nezapadnul moc,“ poznamenal Benny, „ženská tě zblbne a uvízneš mezi smetánkou, masňáku. A jestli ji někam přivedeš, tak leda do jinýho stavu!“¹⁰

Flint jenom mávnul rukou a odklusal se k potoku umejt. Zůstali jsme jako opaření.

Za chvíli stál vydrhnutej, převlečenej, navoněnej repelentem a v ruce držel čerstvě narvanou kytici lučního kvítí. Úplně jinej člověk.

„Tak já jdu,“ prohlásil Flint rozechvěle a obratně uhnul Bennyho plivanci pro štěstí.

„Váš manžel požil chladicí kapalinu, neboli Fridex, který obsahuje etylenglykol. Ten je jedovatý, stejně jako metanol, protože při jeho rozkládání v játrech vznikají jedovaté toxiny. Manžel má sice přefiltrovanou krev a vypumpovaný žaludek, přesto ho teď alespoň dva dny udržujte v opilosti! Játra začnou zpracovávat přednostně etanol, a tím vyblokuje rozkládání etylenglykolu na jedovaté látky, dokud se nevyloučí

nerozložený. Máte doma nějaký silný alkohol?“ instruoval ve špitálu v Příbrami před propuštěním lékař paní docentovou.

Vzpomněla si na láhve slivovice ve sklepě a přikývla.

Pan docent Pěnička poloseděl a pololežel na zahradním lehátku ve starostlivé péči své manželky a dcery.

Na stolku stála už druhá flaška poctivé moravské slivovice od bratrance. Pan docent byl na šrot, ale v rozverné náladě. Vtipnými poznámkami komentoval pracovní výkony tesařské party, a když se na okraji lesa objevila Flintova postava, propukl doslova v nadšení.

„Tyyy, ty musíš být t-ten mladík, co chce oš... ošu... navš... navštívit mojí dcéééru...“ blábolil těžkým jazykem.

„Tatínku, krot' se!“ umravňovala ho paní docentová.

„Pojď se napít, volééé...“ zahalekal pan docent.

Flint byl v šoku, čekal všechno možný, jenom ne takový přivítání.

„Dobrý den,“ vykoktal konečně ze sebe, „já jsem přišel za Lindou. A to je pro vás,“ šoupl paní docentové kytici.

Ta zjihla a vydala se pro dceru.

„To je ja-jasný, néééé!“ rozpráhl se Pěnička, „ty jsi ču-čundrák, néééé, a čundráci jenom chla-chlastají a ba-balí ho-holky.“

„To já prosím ne,“ bránil se Flint, „my vlastně vůbec nepijeme, a holky taky moc ne. Já Lindičku miluju.“

„To je ja-jasný, néééé, Liinda je pě-pěkná, jóóóó. A ty máš fla-flašku,“ ukázal docent Ledvinky na felinu, co měl Flint u pasu.

„To je jenom voda, ze studánky v lese.“

Na důkaz ji odepnul a podal Pěničkovi. Ten se napil a zamžikal očima.

„To je do-dobrá!“

„Copak nám to bumbáš?“ dorazila paní docentová s Lindou, pořád ještě oblečenou v plavečkách, na jejichž výrobu se úzkostlivě šetřilo s materiálem.

Zatímco Flint fascinovaně pozoroval objekt svého obdivu, paní docentová uzmula panu otci čutoru a podezřívavě k ní přičichla.

„Tatínku, ty nám zlobíš! To bys nám taky mohl vystřízlivět,“ a okamžitě panu docentovi nalila dvoudecáka slivovice.

„A vy se styďte, dávat mu vodu,“ obrátila se na Flinta, „chcete ho zabít?“

Flintovo představy o tom, co je to >lepší rodina< se hroutily.

„Ať si dá ta-taky,“ třímal pan docent skleničku.

„To ne prosím, to já skoro nepiju, když tak jenom příležitostně, při oslavách a tak.“ odmítl Flint zdvořile.

Jenže to už mu Linda nalila pořádného panáka a paní docentová mu ho podala.

„Ne, opravdu...“

„Pij! A hned!“ nařídila potenciální tchýně nekompromisně Flintovi. Kopnul do sebe panáka. Pekelně silný alkohol mu proletěl útrobama a spálil všechno, kudy tekla a pak se blaženě rozlil v útrobách. Flint se rozkašlal.

„Ten se mi lí-líbí, do-bře sis vybrala, Li-lindičko,“ ohodnotil jeho výkon pan docent a jako nic vyzunknul dvoudecáka slivovice.

„Tak je to správné, tatínku,“ pochválila ho paní docentová a oběma doplnila sklenice.

Linda vrhla na Flinta láskyplnej pohled a on pochopil, že je ztracen.

Flint se neukázal ani večer, ani v noci, kdy jsme seděli dlouho u ohně a hráli na kytaru. Bylo nám jasný, že přes naše posměšky Flint uspěl a teď tráví vlahou letní noc se svou vysněnou Lindou někde ve voňavém seníku a že dorazí až ráno, sice utahaněj, ale zato šťastnej a vysmátej. Přáli jsme mu to.

Nemohli jsme se víc mýlit.

Za svítání nás na Mechu probudil hluk, jak se podivná postava skutálela po svahu a pak se potácela campem, šlapala do ušusů a pítek u ohně a nesrozumitelně blábolila. Poznali jsme v ní Flinta, totálně zdevastovaného, poškrábaného od větví, špinavého od bahna a jehličí. Táhlo to z něj jak ze sudu tý nejtvrďší pálenky, že se člověku už po poměrně krátkým pobytu v jeho blízkosti začala točit hlava.

Skolili jsme ho do jeho pelechu, dali mu napít vody a postavili na kafe magoráka. Benny se z něj docela marně snažil vytáhnout, co se vlastně stalo. Jediný, čemu jsme z jeho blábolení rozuměli, byla několikrát opakovaná věta.

„Si-si te-teda myslím, že jsem d-do tý le- lepčí ro-rodiny do-docela zapa-pa-dnul!“

Jan Frána – Hafran

1. místo – Próza Oldpsavci